

Anderen en ik

‘Wees vergevend voor jezelf.’

‘Wees aardig voor jezelf.’

‘God zal je vergeven, dus moet je jezelf vergeven!’

Ik heb deze woorden al vaak gehoord. Meestal zijn ze uitgesproken door vrienden die van me houden. En die willen dat ik ophoud met me zorgen te maken over absolute eerlijkheid, Gods vergeving en de volledige toewijding van mijn leven aan God... en dat ik verder ga, in vertrouwen.

Ik geloof in eerlijkheid.
Ik geloof in vergeving.
Ik geloof in heiliging.

Maar ik ben deze woorden eigenlijk nog maar net aan het leren kennen.

Ken je het verhaaltje van de vis, de aap, de schildpad en de vogel?

In het verhaaltje zouden ze alle vier punten krijgen voor dezelfde opdracht: Klim in een boom! Belachelijk! Jazeker. We zijn het er allemaal over eens dat iedereen verschillende talenten en gaven heeft. Dus we kunnen niet dezelfde resultaten verwachten van verschillende mensen, die dezelfde opdracht uitvoeren. De vis zal winnen bij het zwemmen, de vogel bij het vliegen, de aap bij het klimmen en de schildpad bij het eten van pizza.

Hetzelfde geldt voor zwakheden, verleidingen en mislukkingen. We hebben allemaal verschillende probleemgebieden. We zijn zwak op verschillende manieren. Ik zal waarschijnlijk altijd onhandig blijven. Laat me je met een glimlach vertellen over **Johan, de man met vijf koffiekoeken en twee koffies**.

Laatst was ik op weg naar een vergadering, met koffie en koffiekoeken bij me. De trap naar boven ging goed. Ik was waarschijnlijk zelfs aan het fluiten. Toen ik eenmaal boven was, hoefde ik met mijn motorisch-bepaalde-lichaam nog maar drie extra treden op te lopen om de vergaderzaal binnen te gaan.

Het lukte me om juist op die laatste treden te struikelen en te vallen. Mijn mede-klunzen weten dat er enorm veel dingen razendsnel door je hoofd gaan op het moment dat je begint te vallen.

We bekijken even de slow-motion-gedachten die door mijn hoofd gingen:

- Red de koffiekoeken.
- Red de koffie.
- Red je tanden.
- Red je knieën.
- **RED JE WAARDIGHEID!**

De koffie en de pogingen om lichaamsdelen te redden wonnen. Ik landde op mijn buik, met één hand (de koffiekoekenhand) onder mijn lichaam, en één hand (de koffiehend) in de lucht. De rest van mijn lichaam schommelde heen en weer als een schommelstoel. Mijn maag, of ja, mijn buik, was het centrale schommelpunt. De helft van de koffie bleef in de kopjes. De koffiekoeken werden wreed geplet, en mijn waardigheid haalde nog net het laatste vliegtuig naar Alaska. Zes collega's haastten zich om de koffie op te dweilen, de koffiekoeken te reanimeren en me met sussende geluiden te troosten. Terwijl ze me erop

wezen dat ik waarschijnlijk een ander hemd zou willen aantrekken. Ik probeerde me te verstoppert in de bagage die op weg was naar Alaska. Ik slaagde daar niet in en ging weer naar beneden om een ander hemd.

Johan, de man met vijf koffiekoeken en twee koffies... Een beetje een andere uitkomst dan het verhaal van Jezus over de jongen met de vijf broden en twee vissen.

Laten we zeggen dat ik al mijn zwakheid, mislukking, verleiding en zonde samenbreng in die ene eigenschap van onhandig zijn. En daarna vergelijk ik mezelf met mijn vriend Angelo. Angelo is een genie, hij knipt zijn eigen haar, hij repareert zijn eigen motor, hij kan smartphones uit elkaar halen en weer in elkaar zetten. Hij heeft zijn eigen huis verbouwd, is een kei in financiën, hij kan koken, speelt bas, heeft twee kinderen opgevoed. En hij kan je een verhaal voorlezen zoals alleen Stephen Fry dat kan. Vergeleken met Angelo, en kijkend naar al deze gebieden, schiet ik enorm tekort! En als Angelo dezelfde uitmuntendheid van mij zou verwachten in deze activiteiten, zou hij zwaar teleurgesteld zijn. Maar dat doet hij niet. Hij kent mij

en mijn mogelijkheden. Als ik mijn smartphone moet repareren, doet hij dat voor me. Want hij weet dat ik daar niet goed in ben. Als ik hem bel met een vraag over een praktisch probleem, spot hij niet met me. Nee, hij helpt me met dingen waar hij wel goed in is en ik niet. Ik geef licht in het donker en straal als het zonnetje van de Teletubbies als hij mijn hulp vraagt bij iets. Het maakt me zo blij als ik iets voor hem kan doen. Maar ja, daar gaat het hier niet over.

Mijn punt is: het besef dat we allemaal zwak zijn op verschillende gebieden. Maar ook dat we uitblinken op andere vlakken, zou ons moeten doen inzien dat we mensen moeten benaderen met dezelfde vriendelijkheid die we onszelf tonen. We weten waar we zwak zijn en leren hoe we toegankelijk kunnen zijn voor onszelf. Op dezelfde manier moeten we de zwaktes van anderen met barmhartigheid tegemoet treden, ook al weten we niet altijd wat die zijn.

Dit kan een zware opdracht lijken. Anderen benaderen zoals je jezelf benadert. Hoe

kom je er ooit achter hoe iemand zich voelt in een situatie? Wel, is een al stap in de goede richting... Het grote Voorbeeld hierin is Jezus. (Die van de vijf broden en de twee vissen).

Als je Jezus leert kennen, leer je steeds meer dat Hij rekening houdt met wie je bent. Je omstandigheden, je moeilijkheden, zwaktes, sterktes en zelfs gewoon wat je graag doet of niet. Hij gaat met ieder van ons op Zijn unieke manier en op onze unieke manier om. Hij kan dat omdat Hij ons door en door kent. Hij heeft het dus een stuk makkelijker op dat vlak. En toch... Iemand die al je gedachten kent en je hele verleden en toekomst al in kaart heeft, kan wel eens ingewikkeld zijn om te benaderen. Maar denk hier eens aan: Diezelfde Jezus die alles al wist, koos ervoor om aan dat kruis te sterven om te boeten voor precies die gedachten, daden en tekortkomingen. Hij koos genade, Hij koos liefde, Hij koos jou.

Johan Menheere

Heb uw naaste lief als uzelf.
Paulus van Tarsus (5-64)